

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. γρυσά 10.
διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δραχμαὶ 10.
Πᾶς συνδρομητὴς θεωρεῖται καὶ μέλος τοῦ Συλλόγου
ἀργῶν ἀνευ ἐτέρας ὑποχρέσεως.

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ τοῦ Συλλόγου εἶνε ἐν τῇ συνοικίᾳ
Πλάκας ἀρ. 5. παραπλευρῶς τῇ Δημοτικῇ
Σχολῇ τῇ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀδριανῶ.
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1889.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ ὑπὸ Ἀ. Ρ. Ψευκαβῆ. — Πρὸς ἓνα ἔλιον (ποίημα) ὑπὸ Θεοδόρου Δραμά, λατρῶ. — Ὁ Θεὸς καὶ ἡ αἰθεὶς ὑπὸ Εὐδ. Ἰωαννίδου συνεγγραμμένον. — Ἐπιπέδον ὑπὸ Π. Πολίτου. — Οἱ καλοὶ καὶ οἱ κακοὶ (ποίημα) ὑπὸ Ν. Καλλονᾶ. — Ἐκκλησιαστικὸν τμήμα τοῦ Συλλόγου τῆς Ἀναπλάσεως. — Τὸ καταφύγιον τοῦ ἀμαρτωλοῦ (ποίημα) ὑπὸ Κ. Διαλεισιᾶ. — Παιθετικὰ ὑπὸ Σ. Γ. — Ἡ αἰχμητὴς τῆς κυκλοφορίας τῆς Ἀναπλάσεως. — Οἱ ἀρθόδοξοι καθολοὶ ἐν Ἰταλίᾳ ζητοῦσι βοήθειαν. — Ἀλήθεια. — Λαοκρατὴς ὑπὸ τοῦ ταμείου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. — Δελτίον βιβλιοθήκης. — Γνωστοποιήσεις. — Ἀλληλογραφία.

Ε Π Ι Τ Η Ἴ Ε Ο Ρ Τ Η Ἴ

Τὸ παρὸν φύλλον τῆς Ἀναπλάσεως ἐκδίδεται καθ' ἡμέραν ἐκτάκτως ἐπίσημον καὶ δημοφιλεῖ, ὅτε τελεῖται ἑορτὴ μεστὴ ἐλπίδων καὶ ὑποσχέσεων, ἣν τὸ ἔθνος νῦν κατὰ πρῶτον, οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἀναγεννήσεως, ἀλλ' ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ὑπάρξεως καλεῖται νὰ πανηγυρίσῃ. Ἐν τῇ μεγάλῃ ἀρχαιότητι ἡ πατρὶς ἡμῶν καὶ κατὰ τὰς ἐνδοξοτάτας αὐτῆς ἡμέρας ἦν, ὡς γνωστοῦν, κατατετμημένη εἰς μικρὰς πολιτείας ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτους καὶ συνεχῶς ἀλληλομαχοῦσας ἕνεκα ἰδίων συμφερόντων συγκρουομένων ὃ δὲ μικρὸς καρπὸς τῶν τοιούτων διχονοιῶν ὑπῆρξε μέχρι τέλους ὁ κοινὸς ὕλεθρος.

Ὁ νέος ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἡρωικὸς ἀγὼν, ἀποδοῦς εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν ἐλευθερίαν, ἐξ ἧς φύεται πᾶσα δόξα καὶ πᾶν ἔθνικόν μεγαλεῖον, προσέβηκεν, ὡς δικαιοῦμεθα νὰ κενηθῶμεν, εἰς τὴν ἡμετέραν ὑπαρξίν καὶ νέον τι στοιχεῖον μετὰ τῶν ἀρχαίων συνδυασθέν, καὶ τὴν δύναμιν κεντημένον, ἃν ἡ κατάλληλος αὐτοῦ γίνηται χρῆσις, νὰ ἐδραιώσῃ αὐτὴν ἀκλόνητον, καὶ νὰ τὴν ἐξάρῃ εἰς μέλλον εὐφύτερον.

Ἔστι δὲ τὸ στοιχεῖον τοῦτο ἡ ἐνόησις ἐν τῇ ἀνεξαρτησίᾳ, ἧς σύμβολον σεβαστὸν καὶ ἐκσφάλιστόν ἐστιν ἡ βασιλεία. Ἀφ' οὗτου πάντες οἱ Ἕλληνες ὑπὸ μίαν σημαίαν, τὴν τῆς κοινῆς πατρίδος, ἠγέρθησαν, πᾶσα κατάτησις φυλετικὴ ἐξέλιπε, καὶ ὅπου ἔν κέλλῃ καρδίᾳ ἑλληνικῇ, ἐν τῇ ἀναγεννηθείσῃ Ἑλλάδι καὶ ἐκτός, ἐν πάσαις οἱ αὐτοὶ ἐφύοντο πόθοι, καὶ πρὸς τὸν ἑλληνικὸν θρόνον, τὸ πανελλήνιον κέντρον, πᾶσαι φέπουσι μετ' ἰσῶν ἐνθουσιασμοῦ.

Ἐπὶ τῆς πρώτης περιόδου τῆς νέας ἐθνικῆς ὑπάρξεως τύχη φθονερὰ εἶχε στερήσει τὸν θρόνον τῶν συνθηκῶν, αἵτινες στεροῦσιν αὐτὸν ἀκλόνητον, καί, εἰς ἀπαίσιον ἐκρηξεν θυελλὴς προκληθείσης ὑπὸ μικρῶν παθῶν καὶ μεγάλων προφάσεων, ἐκινδύνευσε νὰ καταρθεί πᾶν τὸ ἐνδοξὸν οἰκοδόμημα τὸ ἰδρυθέν εἰς ἡρωικὴν πάλην καὶ εἰς αἶμα μαρτύρων. Ὁ Θεὸς δὲ, προστάτης τῆς Ἑλλάδος, ἔσωσε καὶ ἐκ δευτέρου αὐτὴν, καὶ τὸν ἀσυνέτως ἀνατραπέντα θρόνον ὑπόδοξε ν' ἀναστηλώσῃ αὐτὴς ὑπὸ τοῦς αἰσιωτέροις τῶν οἰωνῶν, καὶ τῆς νέας βασιλείας τὸν εὐθαλῆ κορμὸν νὰ περικυ-

σμήση ἐν βραχεί διὰ γενναίων παραφυάδων, αἰτινες, ἐγκανύχημα τοῦ παρόντος, εἰσι πολύτιμος τοῦ μέλλοντος ἐγγύησις.

Ὁ σήμερον ἐπ' αἰσίοις τελούμενος ὑψηλὸς συζυγικὸς δεσμὸς τίθησι νέον εὐκλεὲς τοῦ θρόνου θεμέλιον, ἐφ' ᾧ ἀγαλλόμενον πανηγυρίζει πᾶν τὸ Ἑλληνικόν, μετὰ πάντων δὲ ἢ μᾶλλον πρὸ πάντων, ὁ ἡμέτερος σύλλογος, ὁ ἐναβρυόμενος ὅτι διατελεῖ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Αὐτοῦ Ἱψηλότητος τοῦ Διαδόχου.

Ὁ νέος ἡμῶν σύνδεσμος μετὰ μιᾶς τῶν μεγίστων τῆς Ἐυρώπης δυνάμεων, καθὼς διὰ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας εἰς στενωτάτους καὶ μετὰ τριῶν ἑλλων διατελοῦμεν, ἡ συγγενικὴ αὕτη σχέσις πρὸς λαόν, ὅστις καὶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος πολλοὺς ἔπεμψε πρὸς ἡμᾶς τοὺς φιλέλληνας, καὶ ὑπὲρ πάντα ἕλλον διατελεῖ καλλιερῶν καὶ λατρεύων τὰς Ἑλληνικὰς Μούσας, ἐστὶ συμβῆν κατὰ φυσικὸν λόγον συγκινοῦν πάντα τὸν ὑπὸ πατριωτικῶν ἐμπνεόμενον αἰσθημάτων, ἔστω καὶ αὐτοὺς προσέτι τοὺς μὴ ἀγνοοῦντας ὅτι ἡ πολιτικὴ κέκτηται ἰδιαιτέρον κύκλον, ἀνεξάρτητον τῶν συγγενικῶν.

Ἄλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὸν ἡμέτερον Σύλλογον ἀνήκει νὰ ἐπιχειρῇ ἐπὶ τῷ ἔθνικῷ εὐτυχηματι τούτῳ, τῷ κρηπιδοῦντι καὶ κραδαίνοντι τὴν ἐσπεῖ εὐήμεριαν τοῦ Ἱψηλοτάτου ἐπιτίμου αὐτοῦ προέδρου, καθ' ὅσον τὴν τιμὴν τοῦ νὰ διατελῇ ὑπὸ τὴν προστατίδα σιάν τῆς Αὐτοῦ Ἱψηλότητος ἐκτιμᾷ οὐ μόνον ὡς ἴδιον ἐγκανύχημα, ἀλλὰ καὶ ὡς μέγα τῆς πατρίδος εὐτύχημα.

Οἱ ἐν πεποιθήσει εἰς τὴν ἰδίαν σοφίαν τὴν ὑπαρξίν ὑπερτάτης σοφίας ἀρνούμενοι, αὐτὸ τοῦτο ἀνασπάσει πᾶσαν ῥίξιν, ἐξ ἧς φύεται ἡ ἠθικὴ τάξις, ἧτις ἑνθιμίζει καὶ σώζει τὴν κοινωνίαν. Ὁ τὴν τυφλὴν ὕλην μόνον διὰ πάσης τῆς πλάσεως καὶ πανταχοῦ ἐνορῶν, οὐδὲν ἔχουσαν ἕτερον ἐνεργείας στοιχεῖον πλὴν τοῦ τῶν μορίων αὐτῆς τυχαίου συνδυασμοῦ, ἀρνεῖται πᾶσαν ἠθικὴν ἀρχὴν, πᾶν καθήκον καὶ πᾶσαν εὐθύνην, πάντα τὰ τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν ἑνθιμίζοντα καὶ συνέχοντα, καὶ ταύτην καταβιβάζει εἰς βαθμίδα κατωτέραν τῆς εἰς ἣν συνήθως τάττομεν καὶ αὐτὰ τὰ θηρία, εἰς ὁμίλον ἄγριον ὑπέκοντα μόνον εἰς ἐμφύτους ὁρμᾶς, ἃς οὐδὲν, πλὴν τοῦ φόβου ἐσχάτων ποιῶν, καὶ οὗτος ἴσως, δύναται νὰ χαλινώσῃ.

Δυστυχῶς δὲ τὰ τοιαῦτα δόγματα, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐγκανυχόμενα ὅτι εἰς ἐκτάκτους στηρίζονται γνώσεις ἐπιστημονικᾶς, ἀφ' ἑτέρου δὲ μὴ ὑποκλίνοντα εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ ν' ἀναπερῶνται εἰς ὕψη δυσανάβητα εἰς τοὺς κοινούς τῶν νόων, ἐκτείνονται εὐκόλως περὶ ἑαυτὰ, καὶ στρατολογοῦσιν ἀπερίσκεπτον πλῆθος ὁπαδῶν καὶ θαναμαστῶν τῶν ἀβασίμων καὶ ἀνατρεπτικῶν αὐτῶν ἀρχῶν, ὥστε καὶ ἐν τοῖς πάλλαι χρόνοις καθ' ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας ἐμετροῦντο οἱ σοφισταὶ οἱ πιστεύοντες καὶ ταῖς πολλοῖς τὴν πίστιν ἐμποιοῦντες ὅτι ἤλαυνον εἰς τὸ ἕκρον τῆς γνώσεως, καθ' ὃ ἐνήμεροι ὄντες εἰς τὰς μέχρας αὐτῶν προόδους τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιστήμης, ἐνῶ ἐπὶ τῶν διατελώων μόλις ἠριθμοῦντο οἱ Σωκράται καὶ Πλάτωνες, καὶ ὅσοι λέγοντες τὸ νῦν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα, ἀνωμολόγουν τὴν ἀνεπαρκείαν τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν διανοίας ἵνα προσαναβῇ διὰ πρακτικῶν ἐρευνῶν εἰς τὴν θετικὴν ἐπίγνωσιν καὶ τὸν μαθηματικὸν καθορισμὸν τῆς πρώτης καὶ ὑπερτάτης πηγῆς τοῦ παντός, ἣν, ὅσο μᾶλλον ἡμῖν ἀπορίστον, τόσο βεβαιότεραν ἀνεκίρουντο ὡς τὸ πᾶν ἑνθιμίζουσαν, καὶ τόσο εὐλαβέστερον ἐκλίνουν πρὸ αὐτῆς.

Καὶ οἱ δαιμόνιοι μὲν ἐκεῖνοι ἄνδρες ἦσαν οἱ εἰς τὰς κοινωνίας τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας χαράττοντες· ἀλλ' αὐτοὶ πολλὰκις ἐποτίζοντο κῶνειον, καὶ ὑπὸ τῶν ἀρνούμενων πᾶσαν πρόνοιαν καὶ πᾶσαν ἠθικὴν ἑνθιμίαν περιμερόμενοι καὶ διαφθειρόμενοι αἱ πολιτεταὶ κατέφθον.

Εἰς ταῦτα ἀφορῶντες, τὰ ἄριστα αἰωνιζόμεθα μετ' ἀγαλλιόσεως τῇ πατρίδι, βλέποντες ὅτι ὁ εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τοῦ θρόνου ἱστάμενος, καὶ προωρισμένος, μετὰ μακροῦς, ἐλπίζομεν, χρόνους, νὰ ἐπικαθίσῃ ποτὲ εἰς αὐτόν, ἀσπάζεται ἐνθέρμως τὰς ἀρχάς, ἃς ὁ Σύλλογος ἡμῶν προσβέβει ὡς ἱερὰς καὶ λαοσωτηρίας, καὶ ὅτι, τῇ ὑψηλῇ ἐπινεύσει καὶ τῶν Μεγαλειοτάτων Αὐτοῦ γονέων εὐηρεστήθη ν' ἀναδεχθῇ τοῦ Συλλόγου τὴν προεδρείαν.

Εὐνόητον ἄρα ἐστὶ τὴν πανεθνῆ ταύτην ἐορτὴν ὁ Σύλλογος τῆς Ἀναπλάσεως νὰ θεωρῇ προσέτι καὶ ὡς ἰδίαν ἑαυτοῦ, θερμοτάτας ἐκπέμπων εὐχὰς ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ ἡγεμόνος, οὗ ἡ εὐθύτης τοῦ νοῦ καὶ ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων ἐγγυῶνται τὴν καὶ κατὰ τὸ

μέλλον ἐν τῇ εὐθείᾳ ὁδοῦ πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν τῆς Ἑλλάδος. Τὸ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐπιδιώκον ταμεῖον τοῦ «Ἀποστόλου Παύλου» ἐστὶ τὸ ὁριτὸν ἐορτάσιμον ἔμβλημα τῆς σημερινῆς πανηγύρεως, ὃ ἰδρύει ὁ Σύλλογος. Πᾶσα δὲ καρδία τῶν μελῶν αὐτοῦ ὡς καὶ πᾶσα καρδία Ἑλληνικῆ θεομῶς ἀναφλέγεται ἐπικαλουμένη τὴν ἐξ ὕψους εὐλογίαν ἐπὶ τοῦ σεβαστοῦ ξεθούρου, ἐφ' ᾧ ἡ πατρις ἐγκανυχάται.

A. P. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΠΡὸς ἑνα γαῖστη

Καὶ μήπως εἶμαι
κεῖνο ποῦ φαίνομαι,
σάρκα καὶ αἷμα ; —
διακλαδισμένο
ἕνα κανάλι
κόκκινο ῥέμμα ; —

Ἐ τῆς φλέβης μέσα μου
θὲν κυλάει
κόκκινο ὕγρὸ ; —
δίχως συνείδησι
καὶ δίχως γνώση
σὺν κάθε ὕγρῳ ; —

Μὴν οἱ σωλήνες
ποῦ ἔχουν τὸ αἷμα
εἶμαι ἐγὼ ;
μὴ τὰ ὄργά μου
τάχατες σκέφτονται
καὶ εἶν' ἐγὼ ; —

Ἐ αὐτὸ τὸ σκῆνωμα
μὲ τόση τέχνη
ποῦ ἔχει γείνει,
σ' αὐτὲς τῆς κλειδώσεως
ποῦ ἡ θέλησί μου
κίνησι δίνει

Τροφὴ θὲν ἔρχεται
ὡσάν' ἑ τὸ δέντρο
ἀπὸ τῆ ρῆ ; —
καὶ θὲν ἀδξάνει
καὶ δὲ μαραινεται
κάθε στιγμή ; —

Αὐτὸ τὸ σκῆνωμα
μὲ μηχανήματα
τόσα πλεχτά,
αὐτὸ τὸ λείω
δικό μου, γίλε,
θὲν εἶν' ἐγὼ.

Αὐτὸν τὸν ὄγκο
ὄλο τὸν πλάθουρε
βλες πολλές,
τὸ σπῆτι ἔλλαξε
μένει ὁ νοικάτορας
γιατὶ ποῦ λές.

Ὅπως ὁ ἄνθρωπος
ποῦ κολυμπᾷ
θὲν εἶν' τὸ ῥέμμα,
κῆ ἐγὼ θὲν εἶμαι
τροφῆς ὁ χεῖμαρρος
σάρκα καὶ αἷμα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΑΜΑΛΑΣ
λατρός.

Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ Η ΑΘΕΙΑ

«Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποιῶσιν δὲ χεῖρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμαν' ἐφῶναι δι' ἀγίας φωνῆς καὶ ἐνθουσιῶν ὁ γνωστός, ποιητῆς καὶ προφήτης Βασιλεύς. Ἐκπληκτος οὗτος ἐπὶ τῇ ὕψει τῆς εὐρείας τοῦ Θεοῦ δημιουργίας, ταύτην καὶ μύσην ἔφερε, καὶ ἤρκει αὐτῷ νὰ φέρῃ, ὡς ψηλαφητὴν, ὡς ἀνεπίδεκτον πάσης συζητήσεως ἀπέδειξεν τῆς τοῦ Θεοῦ πανταχοῦ ὑπάρξεως καὶ παρουσίας.

Καὶ τότε, κατ' ἐκείνους δηλαδὴ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἔζη ἡ ἐστεμμένη αἰτη κεφαλή, ἡ ἀστρονομία ἐκεῖτο εἰσέτι ἐν τοῖς σκαργάνοις αὐτῆς καὶ μόλις ἡ μεγάλη Ἄρκτος, ὁ Ὠρίων, ἡ Πλειὰς καὶ τινες ἄλλοι ἀστερισμοὶ διηγούμενοι μεγάλα κατορθώματα καὶ ἀποθεώσεις ἡρώων ἦσαν γνωστοί. Ἡ χημεία περιορίζετο εἰς πολὺ στενὸν κύκλον καὶ μόλις ταριχεύσεις τινὰς, χρωματισμοὺς καὶ μικρὰς τινὰς συνθέσεις κατάρθου, καὶ ταῦτα ἔκνευ καὶ τόσον πολλῆς πολυπραγμοσύνης. Ἦσαν εἰσέτι πολὺ μακρὰν οἱ καιροὶ καὶ οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι, οὓς ἡ Θεία Πρόνοια εἶχε προορίσει ν' ἀποκαλύψωσι τοῖς

λέγει ἐντὸς χρυσοῦ ἀγγείου τὰ δάκρυά της, ἅτινα εἰς ἀδάμαντας μεταβαλλόμενα θὰ πλέξωσί ποτε τὸν ἀφθαρτον στέφανον τῆς πολυπαθοῦς μητρὸς! Ἐδῶ κάτω οὔτε ὁ γέλωσ οὔτε ὁ θρήνηος εἶνε διαρκής. Ὁμοίᾳ μὲ σωτήριον βάλσαμον ἡ ἐλπίς θεραπεύει τὰς πληγὰς τοῦ ἀλγοῦντος ἐμβάλλουσα δύναμιν καὶ ζωὴν νέαν.

Ὡ! οἷοςδήποτε καὶ ἂν ἦσαι σύ, ἂν εἰς σὲ ἐλαχεν ὁ μαῦρος τοῦ πόνου κλήρος, ἂν ὁ ἐπιούσιός σου ἄρτος εἶναι βεβρεγμένος εἰς τὰ δάκρυά σου, ἂν μυστικῆ τις θλίψις ἀμαρτοῦ τὴν ὑπαρξέν σου, ὦ! μηδέποτε ἐπέτρεψον δι' αὐτὸ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν καρδίαν σου ἡ ἀπελπισία. Ἐνθυσμῆθητι ὅτι ὁ ἴψιστος καταδικάσας τὸν κενθροπον εἰς τὴν βιωτικὴν ταύτην πάλην, τῷ ἔδωκε σύντροφον καὶ βοηθὸν τὴν γλυκείαν καὶ προσμειδωσαν ἐ λ π ι ὀ α, ὡς κάλλιστον δείγμα τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος.

Μάτην ἀποπειρᾶσθε, μοῖροι ψευδόσοφοι, νὰ ἐξοστρακίσθητε τὸ γλυκὺ τῆς ἐλπίδος συναίσθημα ἐν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ὅπως ἐγκαθιδρύσθητε τὸν ἔψυχον κυνισμόν σας καὶ τὴν ψυχρὰν ἀδιαφορίαν σας πρὸς κέντρα λακτίζετε!

Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐλπίδος εἶνε πάντοτε ἀναπόφευκτος εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀνεκτίμητος δὲ εἶνε καὶ ἡ εἰς αὐτῆς ἐπερχομένη ἀνακούφισις. Ἡ ἀνακούφισις αὕτη ἄνωθεν τὴν ἀρχὴν ἔχουσα δίδει εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν τὴν φυσικὴν αὐτῆς διεύθυνσιν διδάσκουσα αὐτὴν νὰ κατατρέγγῃ ἐν πάσῃ περιστάσει εἰς τὴν εἰς ἕψους ἀντίληψιν, ὡς τὸν μόνον ἀσφαλῆ λιμένα, εἰς ὃν δύναται νὰ κατατρέγγῃ τὸ κλειδοιζόμενον τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως σκόφος.

Ὡ κενθροπε, ὕσον καὶ ἂν ὑπορέθῃς, ἐ λ π ι ε ι!

Ἐν Κερκύρα τῆ 29 Σεπτεμβρίου 1889.

Π. ΠΟΛΙΤΗΣ.

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΚΟΙ

Ὡ φίλοι, εἰς τοῦτον τὸν πρόσκαιρον κόσμον τὸν βίον ἀνθέων καὶ κρῖνων εὐδόσμων, τερπνοὶ καὶ ὠφέλιμοι, ζῶσ' οἱ καλοὶ καὶ οὗτοι κ' ἐκείνη τῆς γῆς εἰσι κάλλη φρυεῖται τριβόλων καὶ φλόμων οἱ ἄλλοι, βιοῦσ' οἱ κακοὶ ἐπὶ βλάβῃ πολλῇ.

Ν. ΚΑΛΛΙΟΝΑΣ.

**ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ
ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΑΛΑΣΕΩΣ"**

Ὅ,τι ἐρρήθη καὶ ἐν τῇ πρώτῃ λογοδοσίᾳ τοῦ Συλλόγου κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ προπαρεθόντος ἔτους, τοῦτο ἔρχεται ἤδη πραγματοποιούμενον. Ἐρρήθη δὲ τότε: «Συγμεντρῶν ἐν ἑαυτῷ διαφορὸς εἰδικότητας ὁ Σύλλογος καὶ διαιρούμενος εἰς τμήματα θὰ δύνηται ἐν ἐφ' ἑαυτῷ καὶ τάξει νὰ διεξάγῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ, κτλ.» (Ἀναπάλασεως τόμος Α'. σελ. 71.) Ἐξελισσόμενος λοιπὸν ὁ Σύλλογος φυσικὴν καὶ κανονικὴν ἐξέλιξιν ἐσχημάτισεν ἤδη, τῇ ὑποδεικνύει πολυσεβάστου ἐπιτίμου αὐτοῦ μέλους, καθ' ἑμῶν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου, τὸ πρῶτον αὐτοῦ τμήμα, τὸ Ἐκκλησιαστικόν, σκοπὸς τοῦ ὁποίου ἔσται ἡ ἐντὸς τῶν ὅρων τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ σκέψις καὶ ἐνέργεια πρὸς βελτίωσιν τῶν παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων. Κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου ψηφισθέντα εἰδικὸν κανονισμόν ὡς πρόεδρος τοῦ τμήματος τούτου προτιμᾶται ὁ κατὰ καιροὺς Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ὡς γραμματεὺς δὲ ὁ κατὰ καιροὺς Ἱεροκήρυξ τῆς «Ἀναπάλασεως», πρὸς δὲ τῷ προέδρῳ καὶ τῷ γραμματεῖ τὸ τμήμα εἶπε περιλαμβάνει καὶ τέσσαρα ἄλλα μέλη, ὃν τὰ μὲν δύο ἐκλέγει ὁ πρόεδρος αὐτοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου, τὰ δ' ἕτερα δύο τὸ Συμβούλιον. Κατὰ ταῦτα πρόεδρος μὲν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ τμήματος ἐξελέγη ὁ σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Γερμανός, γραμματεὺς δὲ ὁ ἔχει ψηφισθεὶς ὡς Ἱεροκήρυξ τοῦ Συλλόγου κ. Φ. Παπαδόπουλος, ὡς μέλη δὲ ἐξελέγησαν ὑπὸ μὲν τοῦ προέδρου ὁ Ἱεροκήρυξ Ἀττικῆς κ. Ἰερόθεος Μητρόπουλος καὶ ὁ γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. Γεννάδιος Παναγιωτόπουλος, ὑπὸ δὲ τοῦ Συμβουλίου ὁ κ. Παῦλος Καρολίδης καὶ ὁ κ. Κ. Διαλεισμάς. Ἀλ' ἐργασίᾳ τοῦ οὕτως ἀπαρτισθέντος Ἐκκλησιαστικοῦ ἑξαμελοῦς τοῦτου τμήματος ἄρχονται προσεχῶς.

**ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟΝ
ΤΟΥ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥ**

Ἐν Ὄρμα παρτεποπτικὸν ἐπαρτυπνεὶ ἐν τῷ παντί, δὲν τὸ διαλανθάνει τί, οὐδὲ καλόν, οὐδὲ κακόν.

Ἦν θεῖον Ἡνεῦμα πανσθενές τὸ πᾶν συνέχει καὶ κρατεῖ καὶ δὲν τὸ διαφεύγει τί οὐράνιον ἢ γηγενές.

Ὡ! Σὺ ὁ ἴψιστος Θεός, Σὺ ἡ Ἰριάς ἢ παγκρατής, Σὺ ὁ ὑπέροχος Κριτής, πρὸς ὃν ὄρω περιδεῶς.

Νόμος τῆς φύσεως κοινὸς καὶ νόμος τῶν ψυχῶν πασῶν εἶνε τὸ θέλημα τὸ σόν, δι' οὗ κινῶνται ἀπλανῶς.

Ἰπείκων εἰς τὸ νεῦμά Σου βιω θαρρῶν καὶ ἀσφαλῆς, ἀλλ' ἂν παρεκτραπῶ σφαλής, ποῦ φύγω πῶς τὸ Ἡνεῦμά Σου;

Εἰς οὐρανὸν ἂν ἀναβῶ, αὐτὸς ἢ κατοικίᾳ Σου, καὶ εἰς τὸν ἕσθην ἂν κρυθῶ, κ' ἐκεῖ ἢ παρουσίᾳ Σου.

Ἄν ἐν νυκτὶ περοφρυῶν ζητήσω ἄσυλον φυγῆς εἰς ἄντρα θαλασσῶν καὶ γῆς, κ' ἐκεῖ δὲν φεύγω τὸν Θεόν.

Ἢ νδὲ τί εἶνε δι' Αὐτόν; Ὡς φῶς ἡμέρας παμφασθς, καὶ ἔχει ὡς ἀγῶς ἡ ὄσος τὸ σκότος τὸ ψηλαρητῶν.

Λοιπὸν ποῦ φύγω ἀπὸ Σοῦ τοῦ νόμου Σου παρεκτραπέις; Μία ὑπάρχει μοι ἐλπίς, Σὺ μόνος, Σῶτερ Ἰησοῦ.

Σὺ τῶν ἑμαρτιῶν ἡμῶν τὸ μόνον ἐλαστήριον Σὲ ἔχομεν πρὸς Κήριον μεσίτην πάντοτε θεμιόν.

Αὐτρον τιμῆς ἀντὶ πολλῶν προχέεται ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τὸ αἷμά Σου πρὸ τοῦ Θεοῦ εἰς λύτρωσιν ἑμαρτωλῶν.

Ὡ Κύριε τῶν οἰκτιρῶν, περιδεεῖς ὑπ' ἐνοχῆς, θεόμενά Σου ἐκ φυγῆς, μεσίτευσον ὑπὲρ ἡμῶν.

Κ. Α. ΔΙΑΛΕΙΣΜΑΣ

ΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

ὑπό Σ. Τ.

Αἰαιοδοξία καὶ ἀπαισιοδοξία.

Εἰς δύο συστήματα δυνατὸν νὰ διακριθῶσιν αἱ κρίσεις, αἱ περὶ τῆς καταστάσεως παντὸς πράγματος ἐκφερόμεναι, ἵτινα περὶ μὲν τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς ὀνομάζονται σ υ μ π ο λ ῖ τ ε υ σ ι ς καὶ ἀ ν τ ι π ο λ ῖ τ ε υ σ ι ς, ἐν πάσῃ δὲ ἄλλῃ περιπτώσει αἰ σ ι ο ὀ ξ ῖ α καὶ ἀ π α ι σ ι ο ὀ ξ ῖ α. Ἡ συνῆχη τῶν δύο τούτων συστημάτων τῶν κρίσεων, αἱ καὶ ὑπὸ μορφῆν ἀγῶνος ἐμπαθεστάτου ἐνίοτε ἐμφανίζεται, ἀποτελεῖ τὸν ἀπαραίτητον πάσης προόδου ὄρον, ὡς προφυλάττουσα ἀπὸ πάσης προκαταλήψεως τοὺς ἐκείστοτε ἀρμόδιους διὰ τῆς συγχρόνου παροχῆς ποικίλων καὶ ἐναντίων κρίσεων, καὶ βοηθοῦσα αὐτοῖς κατὰ τὴν ἀμερόληπτον τοῦτων ἐπιμέλειαν εἰς τὸν σχηματισμὸν ἰδίας ὑγιоῦς κρίσεως, ἀπαραιτήτως ἀγούσης εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῶν χρηστῶν μέτρων. Οὗτοι προτιθέμενος κἀγὼ νὰ ἐξενήγκω, ὡς ἔχω πείρας καὶ δυνάμειν, ἀτομικὰς τινὰς κρίσεις μου περὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ θρησκευτικοῦ τῆς παρ' ἡμῖν μέσης παιδείσεως μαθήματος, ἐκ τῶν προτέρων ἀποφαίνομαι, ὅτι ἀνήκω εἰς τὴν τῶν ἀπαισιοδόξων τάξιν πρὸς πρόληψιν τῶν κατ' ἡμῶν ἁρῶν τῶν γελασίμων αἰσιοδόξων, ὧν τὰ εὐδαίμονα ἦναικα ἠδύνατο ἢ τυχαία ἀνάγνωσις τῶν γραφομένων μου τούτων νὰ διαλύσῃ.

Οἱ πανταχοῦ καθηγηταὶ καὶ διευθυνταὶ τῶν παρ' ἡμῖν Γυμνασίων καὶ Διδασκαλείων καὶ οἱ δημοσιογράφοι μετὰ τῶν τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων αὐτῶν ἀνταποκριτῶν φαίνεται ὅτι ἀνήκουσι, παρ' ἡμῖν τοῦλάχιστον, εἰς τὸν εὐδαίμονα τῶν αἰσιοδόξων κλήρον, περὶ τοῦ παιδευτικοῦ ζητήματος ἐν γένει προκειμένου. Οὕτως, εἰ ἦν δυνατὸν νὰ παραστῆτε κατὰ τὴν ἐπέτειον τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἑορτὴν εἰς ἀπάσας τὰς θαυμαστολίστευς αἰθούσας τῶν ἡμετέρων σχολείων ἀκροαταὶ τῶν στωϊκῶν περὶ παιδείας πανηγυρικῶν, ὧν ἐνιοὶ καὶ διὰ τοῦ τύπου ἐπιδεικνύνται τὴν κομψὴν ἐπιμελημένην αὐτῶν σύνθεσιν, εἰ ἦν δυνατὸν νὰ λάβητε πείραν κειμένων τῶν κατὰ τὰς εἰκαισίους ἐξετάσεις ἀπαγγελόμενων λογοδοσιῶν

καὶ ἐκθέσεων, ὧν τὴν ἀπήχησιν δύνασθε νὰ εὑρητε καὶ εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων, ἠθέλετε πληρόστατὰ με δικαιοῦσαι διὰ τὴν περὶ τῆς λογίας τάξεως τοῦ ἔθνους ἡμῶν χαρακτηρισμὸν μου. Καὶ οἱ μὲν πρῶτοι κορυβαντιῶντες ἐκ τοῦ οἴστρου ἐθνικῆς χαρῆς καὶ ὑπερφανείας στεροῦνται ἐτι καὶ λέξεων παραστατικῶν τῆς ὑποθέσεως τοῦ ἐθνουσιασμοῦ των. Ἀναφέρουσιν ὑμᾶς ἐν ἀκαρῆ εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἔλειπον παρ' ἡμῖν σχεδὸν παντελῶς τὰ Σχολεῖα, τὸ δὲ τελευταῖον ἔθνος ἡμῶν, τῶν φάρων τούτων στεροῦμενον, ἐκάθητο ἐν χώρῃ καὶ σκιᾷ θανάτου, δυστυχέστερον καθιστάμενον ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ παρελθόντος αὐτοῦ μεγαλείου. Ἄφου ἐνταῦθα στουγγάσωσι, ὀλοφροῦμενοι τὴν ἐθνικὴν συμφορὴν, ἀποπλύναντες εἴτα τὴν γλῶσσαν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ δηλητηρίου τῆς θλίψεως διὰ τινῶν θαυραδῶν καταπέσειν ὑδάτος ἐκ παρρηκίμενου ποτηρίου, μεταβάλλουσιν αἴφνης τόνον ἠθους καὶ δι' ἐντόνον καὶ γοργῆς παρακελιούσεως, συνοδευομένης καὶ ὑπὸ ζωηρῆς χειρονομίας, στρέψαντες εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν διάνοιαν ἡμῶν, ἀφροῦνται τὴν ἀπὸ τῆς ἰσχύσεως τοῦ ἔθνικοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου ἀρξάμενην μεταβολὴν τῶν πραγμάτων, πὸς δηλ. ἐκ τῆς κεντρικῆς ἐκείνης ἐστίας τοῦ πνευματικοῦ φωτὸς ἐκπεμπόμενα κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις τῆς σκοτεινῆς ἡμῶν χώρας χιλιάδες φωτεινῶν ἀκτίων, μεταβιβάλλονται εἰς ἄλλους ἀστῆρας δορυφόρους τοῦ ἡλίου πρὸς καθολικὸν τοῦ ἔθνους φωτισμὸν. Ἐν τῇ χρονολογικῇ τοῦ πανηγυρικοῦ ἡμεροῦ ὁ τόνος τῆς ἀπαγγελίας καθίσταται ζωηρότερος καὶ γοργότερος ὁ ἦσθμός, αἱ δὲ φράσεις ἐκσφενδονίζονται ἀσύνδετοι, πολυτελῶς κινούμεναι, ὡς ἐπισυρόμεναι ἰσθίτες, ὑπὸ ἑρωτηματικῶν καὶ ἐπιρρονημάτων. Ὁ χωρισμὸς οὗτος βιθμηδὸν ἐπιτεινόμενος μεταβάλλεται εἰς διθύραμβον, ὅτε καὶ ὁ ἀγορητῆς κατελθὼν εἰς τὰς συγχρόνους ἡμέρας εἰκονίζει τὴν πυρετώδη κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις παιδευτικὴν κίνησιν καὶ τὴν ἀκαρῖαν τοῦ ἔθνους ἡμῶν πνευματικὴν μεταβολήν. Ἄφεις ἤδη τὰς Ἀθήνας διευθύνει τὴν διάνοιαν ἡμῶν εἰς τὴν Κων/πολιν, Ἀδριανούπολιν, Φιλιππούπολιν, Θεσσαλονίκην, Σέρρας, Μοναστηρίου, Κοριτσάν, Ἰωάννινα, Ἀργυρούκαστρον, Χίον, Μυτιλήνην, Κρήνην, Κυδωνίας, Σμύρ-

νην, Καισάρειαν, Νεάπολιν καὶ Τραπεζοῦντα, ἐνθα ἀπαριθμῶν τὰς διαφόρους θεολογικὰς, ἱερατικὰς καὶ ἐμπορικὰς Σχολὰς, καὶ τὰ ἀρθέων καὶ θηλέων Διδασκαλεῖα καὶ Γυμνάσια, θαυμάζει ἐπὶ τῷ πλήθει τῶν ἐν αὐταῖς διδασκόντων καὶ διδασκομένων, οἱ τελευταῖοι Ἕλληλοι μὲν ἀποβαίνουσι πεφωτισμένοι ἄρχοντες, σοφοὶ ἐπιστήμονες, ἱκανότερες ἐμπορικὰ καὶ μηχανικὰ, καὶ ἐν γένει ἐμποροὶ πατέρες τῶν μεγαλοπόλεων, ἄλλοι δὲ ἐν ταῖς φλεβῶν τῶν ἐπαρχιῶν διαχεόμενοι, ζωογονοῦσι τοὺς χωρικοὺς διὰ τῆς ἐθνικῆς παιδείας, καὶ τελευταῖον ἐν μέσῳ παταγωδῶν χειροκρατήσεων, ἐπιφωνῶν ὅτι ἤρξατο νὰ ἐκπληρῶται τὸ παλαιὸν τῆς Εὐρώπης ὕνεικον, ἢ ἐκπολίτισις τῆς Ἀνατολῆς διὰ τῶν θυσιῶν τῶν Ἑλλήνων. Οἱ πανηγυρικοὶ οὗτοι ἀντηχοῦμενοι εἴτα εἰς τὰς μακρὰς τῶν ἐφημερίδων ἀνταποκρίσεις εὐαγγελίζονται τὸ λαμπρὸν τῶν Ἑλλήνων παρὸν καὶ τὸ εὐδαίμον αὐτῶν μέλλον.

Ἄλλὰ μετὰ τῶν ἀκροατῶν διακρίνονται καὶ τινες σκυθρωπαὶ μορφαί, αἰτινες, παρὰ τὸν ἐγεφθέντα ἐκ τοῦ πανηγυρικοῦ θυμηδέστατον σάλον, διὰ τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἡρημίας τοῦ βλέμματος φαίνονται ὅτι εἰσὶ βεβουθισμένοι εἰς μελαγχολικὴν τινα ἑβέμην, ὁμοῦ ἄλλοι κατὰ τοῦ πανηγυρικοῦ διαμαρτυρήσεις. Οἱ στουγγάζοντες οὗτοι ἀνήκουσιν εἰς τὴν διςτυχῆ τῶν ἀπαισιοδόξων μοῖραν. Εἰσὶν οἱ Σωκράται τῆς εὐθύμου τοῦ Περιαλέου κοινωνίας, οἱ Προφῆται τοῦ ἀνεμμένου ἤδη περιουσίου λαοῦ, οἱ Στωικοὶ καὶ Ἀπόστολοι τῆς φιληθόνου Ῥώμης, καὶ οἱ πατέρες τοῦ κοσμικοῦ ἀλαζονευομένου Βυζαντίου. Εἰς ποῖα ἑράγε πελέγη μελαγχολικῶν σκέψεων πλανῶνται αἱ πικραὶ καὶ ἀσυμφίβαστοι αὐταὶ πρὸς τὸ φέσμα τῆς δημοσίας γνώμης διάνοιαι; Εἰ καὶ ἐκ τούτων ἐναγχος ἐτι ὑπὸ τὸν ἀφελῆ ἀμνησμοῦν τοῦ ἀγρότου διὰ μακρῶν ἀπήμησεν εἰς κοιναύτην ἡμῶν ἐρώτησιν ἀπὸ τῆς περιφανείας τῶν στήλων τῆς «Κωνσταντινουπόλεως», συγκινήσας διὰ τῆς ἄκλυθηρῆς λαλιᾶς αὐτοῦ τὰς εὐαισθητοὺς καρδίας, φρονῶ ἐν τούτοις ὅτι ἢ ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς διατριβῆς μου ἀναπαράστασις τῶν παραπάνων του δὲν θὰ φανῆ λίαν φορτικὴ εἰς τοὺς ἀξιώσαντας ταύτην ἀναγνώσεως.

Τῶν στουφινῶν τούτων πνευμάτων τὸ βλέμμα μὴ ἀφιέμενον νὰ διολισθήσῃ ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς στιλπνῆς ἐφίμυθιωμένης ἐπιφανείας τῆς συγχρόνου παιδείσεως τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, διεισθύνει διὰ τῆς φρεσικῆς αὐτοῦ δξύτητος εἰς τὴν οὐσίαν αὐτῆς, καὶ μὴ εὐρίσκον τὰ ἀποτελέσματα ἀνάλογα πρὸς τὰς θυσίας καὶ πρὸς τὸ μέλλον, ὑπερ σκοπεῖ νὰ προπαρασκευάσῃ, θλίβει αὐτοὺς ἀντιστροφῶς τῆς διδυραμβικῆς τῶν πλειόνων γηθοσύνης, ἢ μᾶλλον εὐρίσκον στρεβλά καὶ ἐλαττωματικὰ τὰ ἀποτελέσματα, ἔρει εἰς καταδίκην μετὰ ἐπισταμένην ἐρευνῆν τῶν μέσων αὐτῆς καὶ παραγόντων. Τὸ βλέμμα τούτων μὴ θαμβούμενον ὑπὸ τῆς ἐξωτερικῆς τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν κοινωνίας στίλβης, διαπερᾷ τὰ σπλάγγνα αὐτῆς, ἐρευνᾷ τὰς αἰωνίους αὐτῆς βάσεις, τοὺς ἀπαραιτήτους τῆς προόδου αὐτῆς ὄρους, τὰς καταβαλλομένας πρὸς ἐνδοξον μέλλον προϋποθέσεις, καὶ παραβάλλον αὐτὴν πρὸς τὴν κοινωνίαν ἄλλων χρόνων καὶ χωρῶν, καταδείκνυσι τὴν σαθρότητα καὶ φθίσιν αὐτῆς, ἵτινα δὲν εἰσι κατ' αὐτοὺς ἀφορμαὶ πανηγυρικῆς μελαγχολίας.

Οἱ νχοὶ μας τόρῃ καὶ ἄλλοτε.

Εἰσέρχονται π. χ. εἰς τοὺς ναοὺς καὶ βλέπουσι τὰς τάξεις τῶν λατρευτῶν τοῦ Θεοῦ ὡς ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὀλεθρίας μάχης ἀρμυθεύσας, οὐδένα παῖδα ἢ ἐφηβον, ἀλλ' εὐαρίθμους τινὰς γέροντας, σεπτὰ λείψανα φθινοῦσης φεῖ! προγονικῆς πίστεως καὶ εὐλαθείας. Ἄ, ὄχι! ἴδον καὶ τινες παῖδες ἐπιφανέντες περὶ τὰ ἀναλόγια καὶ ἐφηβὸς τις ἐπὶ τῆς θύρας ἄρει τοποθετηθεῖς. Ἄλλ' οἱ μὲν παῖδες φρονάζοντες καὶ ἀλλόμενοι ἐνοχλοῦσι τοὺς ψάλλοντας ὁ δὲ ἐφηβος, ὅστις φαίνεται τελειόφοιτος Γυμνασίου, νωπὸς ἀπὸ τοῦ ξυροῦ τὰς παρειάς, ἔχων ἐσταυρωμένους τοὺς πόδας ἀντὶ τῶν χειρῶν, καὶ διὰ μὲν τῆς μιᾶς στρέφων τὸν μύστακα, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ἐπὶ ῥάβδου ἐπακουμβῶν, ἐμφαίνει διὰ τῆς στάσεώς του ψυχροτάτην ἀδιαφορίαν καὶ μηχανικὴν παρουσίαν ἐν τόπῳ, ἐνθα οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ δὲν ἠξίωσαν νὰ ἐμφανισθῶσιν! Τούτοις προσθέσατε καὶ τὸν ληρώδη ψίθυρον τῶν μέχρι γυμνῶν κόλπων ὑπὲρ τὰ δικτυωτὰ, δίκην φρακῶν, ἀνακυπτουσῶν δεσποινῶν, καὶ θέλετε συμπεράνει τὸ πῆλαγος

της θλίψεως, εἰς ὃ καταβυθίζονται αἱ εὐλαβεῖς αὐτῶν ψυχαί. Ἐν τῇ μελαγχολικῇ αὐτῶν ἡμέρῃ ἐν τάχει ἀστραπῆς παρόρραται πρὸ τῶν ἀκρουόντων ἡμέρων τῆς ψυχῆς των ἡ μακροίων ἐθνικὴ αὐτῶν ἱστορία, ἣτις διὰ τῆς κτηθείσης ταχύτητος ὁρμῶσα εἰς τὰς ἀφειργεῖς κελύθους τοῦ μέλλοντος, ὑποσημαίνει τὴν παρασκευαζομένην διὰ τοῦ παρόντος μέλλουσαν τύχην της. Σκέπτονται, ὅτι, ἐνῶ ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ ἢ ἐν τῇ κιβωτῇ τῆς Ἐκκλησίας φυλασσομένη ἀνεξοπύρησεν ἐκ τῆς τέφρας εἰς ἣν κατέπεσεν ἀπὸ τῆς ῥωμαϊκῆς ὑποδουλώσεως τὸ ἔθνος ἡμῶν καὶ ἐξηκολούθησε μετὰ ταῦτα κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἑλλοφύλων ἐπιδρομῶν διατηροῦσα ἐν τῷ παμμυρεῖ ἐκείνῳ συρφετῷ τῶν ἐθνῶν τὸν γνήσιον ἐθνικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία μετὰ ταῦτα ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς ἐθέρμαιεν ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτῆς τὸ ἐν ἀργῷ χειμῶνι ἐγκαταλειμμένον ἔθνος ἡμῶν, διατηρήσασα γνήσιον ζῶπυρον τῆς μετὰ ταῦτα ἐνδόξου αὐτοῦ ἀναβιώσεως, ἐνῶ τέλος ἡ λατρεία αὐτῆς οὐ μόνον συντελεῖ εἰς τὴν ὑπέκταυσιν τοῦ σωτηριώδους θρησκευτικοῦ αἰσθηματος ἐν ταῖς καρδίαις τῶν λατρευτῶν τοῦ Σωτήρος, ἀλλὰ καὶ πάντοτε ἐχρησίμευσεν ὡς παραμυθία τῶν πατέρων ἡμῶν, ζωογονήσασα τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα ὑπὸ τὴν ἐλεύθερον τῶν νεῶν στέγην, μεθ' ὅλα ταῦτα οἱ λογιώτατοι παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι τοῦ ἔθνους ἡμῶν δείκνυνται εἴτε ἐν κοιμωμένῃ συνειδήσει εἴτε καὶ σκοπίμως ὅτι ἐσπλάγγωνες διαφρηγνῶσι τὴν σύνδειμον τῆς ἐθνικῆς παιδεύσεως μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἀδαείσονται ἐλαγχόμενοι οὐ μόνον τῶν παιδαγωγικῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας, ἐνοχοὶ δὲ ἐπιλήθμονες τοῦ σκοποῦ, εἰς ὃν προωρισμένοι εἰσὶ νὰ ὀδηγήσωσι τοῦτο!

Οἱ νέοι μας τώρα καὶ ἄλλοτε.

Ἀπὸ τῶν νεῶν εἰσχωροῦσιν, ὡς ἕκαστος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὰς εὐθύμους ὀμηγύρεις τῶν νέων, ὅν οἱ μὲν ἀπὸ τῶν Λυδασκαλείων, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν Γυμνασίων, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν Ἀνακίων καὶ ἄλλοι ἀπὸ τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἀποφοιτήσαντες, κατέλαβον ἀνάλογον θέσιν καὶ ἔργον ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἀφορμὰς λύπης εὐρίσκουσιν! Αἱ

μορφαί, οἱ τρόποι καὶ αἱ ἰδέαι τούτων προξενούσιν αὐτοῖς ἀπόγνωσιν. Σκέπτονται, ὅτι οἱ νέοι τῆς ἐποχῆς των εἶχον τὸ παράστημα ἀρεμιάμων, ἐρυσθράς τὰς παρειάς, στιβαροῦς τοὺς βραχίονας, καὶ ζέον τὸ αἷμα, ἕτινα ἐχαρίζετο αὐτοῖς ἐν πρώτοις ἡ σωφροσύνη, εἴτα οἱ ἐθνικοὶ ἀγῶνες, τὰ κυνηγέσια καὶ ἡ ἀγασία, ἐνῶ ἡ σύγχρονος νεολαία παρίσταται αὐτοῖς γυναικώδης καὶ θυληπρεπεῖς, ὄγχα καὶ φθισιῶσα, ἠγονημένη καὶ ἐκνευρωσιμένη, ἕτινα θεωροῦνται ἀποτελέσματα φιληδόμου καὶ ἀκολάστου, ἀδουανῶς καὶ ἀργοῦ βίου, διαγυγνώσκουσιν ὡς συμπτώματα μέλλοντα ἐθνικοῦ μαρτυροῦ καὶ φθίσεως. Σκέπτονται, ὅτι οἱ νέοι τῆς ἐποχῆς των ἦσαν εὐπαιδείστατοι καὶ πλήρεις σεβασμοῦ πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ πρεσβυτέρους των, σεμνοὶ καὶ συνεσταλμένοι ἐν τῇ οἰλίᾳ καὶ τῇ ἄλλῃ ἀναστροφῇ, καὶ τὴν πορφύραν τῆς παθτερικῆς αἰδημοσύνης κεκοσμημένοι, ἐνῶ ἡ σύγχρονος νεολαία παρίσταται αὐτοῖς ἀνιδέης, ἰβριστικῇ, αἰσχρολόγος καὶ χυλικοπρόσωπος, ἕτινα διαγυγνώσκουσιν ὡς συμπτώματα κακοηθείας, διαδεξικῆς τὴν χρηστηροθεστέτην τῆς ἐποχῆς των διαγωγῆς. Σκέπτονται, ὅτι τοὺς νέους τῆς ἐποχῆς των ἐθέσμαινε πρὸ πάντων ἡ μεγάλη ἐθνικὴ ἰδέα, συγκυροῦσα τὰς σκέψεις, τὰς ἀπολαύσεις καὶ τοὺς πόθους αὐτῶν καὶ ἐκδηλουμένη διὰ τῶν ἐθνικῶν ἡμαρῶν, τῶν ἐνδοσυϊωδῶν ἀναπολήσεων τῶν παρελθουσῶν ἐθνικῶν σηνῶν καὶ τῶν μεγάλων τοῦ μέλλοντος ὀνειροπολημάτων ἀπησχόλει εἴτα αὐτὸν ἡ ἰδέα, ἡ αἰ ἐπιμελοῦς καὶ συντόνου ἐργασίας καὶ ἀσθηροτάτης ἐργασίας κηρύσσονται τὰ μέσα πρὸς δημιουργίαν οἰκογενείας, παρέρχονται τῆς ἐθνικῆς ἀξίσεως, ἣν ἰδίαν οὐδόλως ἐχαλάρου ἡ χρυσιῇ ἐλπίς πολυπέρου συζύγου οὐδὲ πατρικῆς κληρονομίας ἐπιλοτιμῶντο ἵνα διὰ τῆς προσοχῆς γενόμενοι κάτοχοι τῶν ἀναγκίων κεφαλαίων, ὑπηρετήσωσι τὴν κοινότητα τῆς πατρίδος των ὡς δημογέροντες καὶ ἔφοροι, τοῦτο θεωροῦντες ὡς τὸ ἰδανικὸν τῆς ἐκείνων φιλοτιμίας. Ἀλλ' ἡ σύγχρονος νεολαία, ἀποχαιρετήσασα τὴν ἐθνικὴν ἰδέαν, ὡς ἐκ τῶν ἡμαρῶν, τῶν πόθων καὶ τῶν ἀναγνώσεων αὐτῆς δείκνυται, ἀναίσθητα εἰς τὴν τιμὴν τῆς διευθύνσεως τῶν κοινοτικῶν πραγμάτων καὶ ἐν ἀργίᾳ διημερεύουσα, θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν

αὐτῆς τὴν ἐξαπάτησιν πλουσίας τινὸς δεσποινίδος.

Αἱ οἰκογένειαι μας τώρα καὶ ἄλλοτε.

Μετὰ ταῦτα εἰσέρχονται εἰς τὰς οἰκογενείας πρὸς ἔλιγγον τῶν τροφίμων τῶν ἡμετέρων παθτερναγωγείων, μητέρων τῶν μελλόντων ἀνδρῶν τοῦ ἔθνους. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἀπορροήσεως! Βλέπουσι πλαγγύνα τινὴ γυναικῆ, ἐξωγραφημένην καὶ ἐσφιγμένην μέχρι πνεύμου, τῆς ὁποίας αἱ μὲν χεῖρες μόνον ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἠσκήθησαν νὰ κινῶνται, ἡ δὲ γλώσσα ἀποστρέφεται τὴν ἑλληνικὴν ὡς χυδαῖον, καὶ τῆς ὁποίας ἄλλοι ἡπάττωσι τὰ ἐνδύματα, ἄλλοι παρυσκευάζουσι τὴν τροφήν, ἄλλοι κωθαρίζουσι καὶ ἄλλοι ἐνδύουσιν αὐτήν, καθ' ὃ ἀληθῆς πλαγγύνα. Ἐγείρεται περὶ τὴν μεσημβρίαν, μετὰ μικρὸν γευματίζει, εἴτα κροῦει τὸ κλειδοκύμβαλον, ἔπειτα ἐπισκέπτεται κανονικῶς τὸ παρᾶθυρον ἢ τὸν ἐξώστην, ἀκολουθῶς ἐξέρχεται εἰς περιπάτον, καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπιτίθεται εἰς ἐνδιαφέρουσαν μελέτην μυστιστορημάτων, ὧν ἐπιχρῶσας δεδεμένον πληροῦται ἡ βιβλιοθήκη της. Στηθοσκοποῦσι αὐτὴν καὶ εὐρίσκουσιν, ὅτι ἡ ἀρετὴ αὐτῆς ἐστὶν ἡ ματαιότης, ὃ πόθος της ἡ ἀπόλαυσις καὶ ὄλος ὃ βίος της ἀργία καὶ φλυαρία. Ἀναμνησκονται τότε τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν δὲν ὁ πῆρρον παρ' ἡμῶν παθτερναγωγεία, ὅτε αἱ κόραι δὲν ἐγίνωσκον μὲν ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν, ἵνα ἀναγινώσκωσι μυθιστορήματα καὶ γράψωσιν ἐρωτικὰς ἐπιστολάς, ἐδιδάσκοντο ὅμως τὰ τῆς μελλούσης οἰκοδοσιῆς καθήκοντα, ἐγίνωσκον νὰ νήθωσιν, ἵφαινωσι, ἡπάττωσι, πλέκωσι, μαγειρεύωσιν, ἐνδύωσι τὸν τε οἶκον καὶ ἑαυτὰς, περιζήτητοι γενόμενοι σύζυγοι. Τῆς θύρας ἐξήρχοντο μόνον μεταβαίνουσαι εἰς τὸν νεκρὸν, οὐδέποτε προέκυπτον τῶν παρᾶθυρων, ἐδαπάνων πλείον ἑλαττον τοῦ ψιμυθίου, ὃ λόγνος αὐτῶν ἀνθημιλλᾶτο πρὸς τὰ ἄσπρα, ἐκίνουν μᾶλλον τὰς χεῖρας παρὰ τὰ χεῖλη, ἐθυσίαζον τὴν θέλησιν αὐτῶν πρὸς τὴν τῶν γονέων των, ἦσαν ἀθέατοι καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς μνηστήρας, περιέρχοι μόνον εἰς τὰ τοῦ οἴκου των, τσοῦτον δὲ φίλοι τοῦ συρμοῦ, ὥστε ἡ αὐτὴ προῖξ μετέβαινε κληρονομικῶς εἰς γενεὰς γενεῶν, σεμναὶ καὶ αἰδήμονες ἕνευ

ὑποκρίσεως, διὰ δὲ τῆς ἐθρωςτίας τοῦ σώματος αὐτῶν προίργελοι ἐδάδρου τεναποκίας. (Ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΑΥΘΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Εἰς τοὺς φίλους τῆς "Ἀναπλάσεως" παρίχεται ἀφορμὴ νὰ ἐνδείξωσι πάλιν τὸν ὑπερᾶντῆς ζήλον αὐτῶν. Εἰς ἕκαστον φύλλον ἐγκλείεται ἀγγελία νέα, εἰς ἣν δύναται ἕκαστος νὰ ἐγγράψῃ ἓνα ἢ δύο ἢ πέντε ἢ δέκα συνδρομητὰς. Ὅσο περισσότερους τόσῳ τὸ καλλιτέρον. Ἡ "Ἀναπλάσις", εἶπερ τι καὶ ἄλλο περιοδικόν, εἶνε πρέπον, εἶνε καλόν, εἶνε συμφέρον καὶ ἀτομικόν καὶ οἰκογενειακόν καὶ ἐθνικόν νὰ ἀξήσῃ τὴν κυκλοφορίαν αὐτῆς εἰς πέντε, δέκα, πλείονας χιλιάδας. Ὑπερ τοῦ καλοῦ τούτου ἔργου ἐπικαλούμεθα τὴν ἐνέργειαν πάντων τῶν συνδρομητῶν, καὶ τῶν ἀργῶν καὶ τῶν τακτικῶν μελῶν. Ἐὰν ἓνα μόνον ἐγγράψῃ ἕκαστον μέλος — τί εἶνε εἰς συνδρομητῆς, καὶ τίς, ἐὰν θέλῃ νὰ ἐνεργήσῃ, καὶ ὁ ἐλάχιστος, τίς δὲ δυσκολευθῆ νὰ εὔρη ἓνα φίλον νὰ τὸν ἐγγράψῃ συνδρομητῆν; — ἐὰν λοιπὸν ἓνα καὶ μόνον ἐγγράψῃ ἕκαστον μέλος, ἰδοῦ ἀμέσως διπλασιάζεται ἡ κυκλοφορία τῆς "Ἀναπλάσεως", ἐὰν δὲ ἕκαστος ἐγγράψῃ δύο ἢ τρεῖς, ἀμέσως ἡ κυκλοφορία της ἀναβαίνει καὶ ὑπερβαίνει τὰς δέκα χιλιάδας.

Τὴν ὑπερ τοιούτου περιοδικῶν ἐνέργειαν δὲν πρέπει τις νὰ τὴν θεωρήσῃ ὡς βάρος καὶ ἀγγαρεία. Οὐδεὶς ἀναγκάζεται, οὐδεὶς ἀγγαρεύεται. Ὅστις θέλῃ εἶνε ἐλεύθερος νὰ τὴν ἡψῃ, νὰ τὴν σχίσῃ τὴν ἀγγελίαν, καὶ νὰ μὴ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του νὰ εἰπῇ εἰς ἓνα φίλον του ὑπερ τῆς "Ἀναπλάσεως" οὐδὲ γὰρ. Οὔτε πρέπει ὁ ὑπερ αὐτῆς ἐργαζόμενος νὰ νομίξῃ ὅτι ἐργάζεται ὑπερ τοῦ Α. ἢ τοῦ Β. ἀτόμου. Ἡ "Ἀναπλάσις" δὲν ἀνήκει οὔτε εἰς τὸν Α. οὔτε εἰς τὸν Β. οὔτε εἰς ἄτομον οὐδέν, οὔτε ἐργεῖται διὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ ἀτομικὰ συμφέροντα. Ἡ "Ἀναπλάσις" ἀνήκει ἐξ ἴσου εἰς πάντας τοὺς συνδρομητὰς της, εἰς πάντα τὰ μέλη της, ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν της, ἀνήκει εἰς τὸ ἔθνος της καὶ ἰδρῶθη διὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ καὶ ἐξυπηρετῆ τὰ τιμαλφέστατα τῆς ἀνθρωπότητος, τὰς

αίωνίους αὐτῆς ἀληθείας, τὰς ζώσας τοῦ χριστιανισμοῦ ἀρχάς, ἐφ' ὧν ἐδράζεται ἡ κοινωνική εὐκοσμία καὶ εὐεξία, καὶ δι' ὧν κατορθοῦται ἀληθῶς ἡ ἀτομική, ἡ οἰκογενειακή καὶ ἡ ἐθνική πρόοδος.

Ὅταν θέλη τις νὰ πράξῃ μίαν πράξιν, πρέπει νὰ ἔχῃ τοὺς λόγους του, οἱ ὅποιοι νὰ ὁμιλοῦν εἰς τὴν συνείδησίν του, νὰ τὸν προτρέπωσιν, νὰ τῷ λέγωσιν: πρέπει νὰ τὴν πράξῃς τὴν πράξιν αὐτήν. Εἶμαι συνδρομητὴς τῆς «Αναπλάσεως» διὰ τί πρέπει νὰ εἶμαι; Ἐλαβον μίαν ἀγγελίαν αὐτῆς καὶ θὰ προτρέψω τοὺς φίλους μου νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ διὰ τί πρέπει νὰ τοὺς προτρέψω;

Ἐχω ὅχι ἓνα, ὅχι δύο, ἔχω μυρίουσ λόγους νὰ πράττω τοιοῦτοτρόπως. Θὰ εἶπω ἐκ τῶν πολλῶν λόγων ὀλίγους τινάς.

Διὰ τῆς «Αναπλάσεως» ἰποστηρίζονται ἀκαταμάχητος αἱ χριστιανικαὶ ἀληθείαι, αἱ πρὸς τὰς ὁποίας πίστις ἢ ἐπιστία εἶνε ὁ πρῶτος ἦθος πρὸς τὴν αἰωνίαν μου σωτηρίαν ἢ τὸν αἰώνιον μου ὕλεθρον. Ζῶ ἐν μέσῳ κοινωνίας, ἥς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ οἱ λόγοι καὶ τὰ ἔργα ἀντιφάσκουσι πρὸς τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας. Στρέφω περὶ τὸ βλέμμα καὶ πολλαχοῦ βλέπω τὴν θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν, ἀδιαφορίαν νεκρώσεως, ἢ βλέπω ἐμπαιγμὸς καὶ καταφορὰν πρὸς ἕτι θεῖον καὶ ἱερόν. Ἐάν μόνον ἄνευ προφυλάξεως, κατ' ὀλίγον καὶ ἐγὼ θὰ ἀδιαφορήσω, θὰ μειδιάσω, θὰ ἐμπαίξω, θὰ ἀντιλέξω τὸ φεῦμα ἀδύνατον νὰ μὴ με παρασύρῃ. Ἀναμνήσκων ὅμως κατὰ δεκαπενθήμερίαν τὴν «Αναπλάσιν» ζωογονοῦμαι, ἐνισχύομαι, ἐδραῖω τὴν πίστιν μου, σχηματίζω πεποιθήσεις καὶ συνήθειας σύμφωνον πρὸς αὐτὰς βίον, βίον χριστιανικόν, βίον σωτηρίας. Δὲν δύναμαι δὲ νὰ εἶπω: Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἐνισχύσεως εἶμαι στερεὸς ἐν τῇ πίστει. Ἡ πίστις εἶνε δένδρον καὶ ἀπαιτεῖ συνεχῆ ἔρδυσιν δι' ἀναγνώσεων ἱεροδίων. Δὲν ἐπότισας τὸ δένδρον; ξηραίνεται οὕτω καὶ ἡ πίστις μαραινεται καὶ ἐκλείπει μὴ ἐνισχυομένη ὑπὸ τοῦ λόγου. Ἡ πίστις εἶνε ἔργον, εἶνε τὸ ἔργον τῶν ἔργων, τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ ἔργον, καὶ μάλιστα τὸ τοιοῦτον, ἀπαιτεῖ μελέτην καὶ σκέψιν καὶ μόχθον. Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Τοῦτό ἐστι τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, ἵνα πιστεύσητε εἰς ἕνα ἀπίστευτον ἐκεῖνος». Ἐχω λοιπὸν ἀνάγκην ἀναγνώσματος στερεοῦντός με

ἐν τῇ πίστει καὶ ἀναφοῦντος τὰς κατ' αὐτῆς ἐπιθέσεις, καὶ τοιοῦτον, εἶπερ τι καὶ ἄλλο, εἶνε καὶ ἡ «Αναπλάσις». Ἐπειτα καὶ ἂν ἐγὼ ὑποθέσω ὑπόθεσιν ἀδύνατον, ἔτι δὲν ἔχω ἀνάγκην, ἀλλὰ ὁ νεώτερος ἀδελφός μου; ἡ ἀδελφὴ μου; ἡ σύζυγός μου; ὁ υἱός μου; ἡ θυγάτηρ μου; Πρέπει νὰ τοὺς ἀφίσω νὰ παρασυρθῶσιν ὑπὸ τῆς ἀπιστίας; δὲν ἔχω εὐθύνην διὰ τοῦτο; δὲν πρέπει νὰ τοὺς ὁπλίσω κατὰ τοῦ φρονητοῦ ἐχθροῦ; Πρέπει νὰ ἀφίνω νὰ πλημυρωθῶσιν εἰς τὸν οἶκόν μου τὰ ἔλαφρα δημοσιεύματα, αἱ μυθιστορία, τὰ βιβλία, τὰ συνήθως ἀσεβῆ, πολλάκις ἀνήθικα, σχεδὸν πάντοτε μάταια; Δὲν πρέπει νὰ ἔχω εἰς τὸν οἶκόν μου ἕν δημοσίευμα, οἷον τὸ τῆς «Αναπλάσεως», σπουδαῖον καὶ γλυκὺ, σοβαρὸν καὶ τεργνὸν ἴμα; Αἰὲ τῶν τοιοῦτων ἀναγνωσμάτων δὲν πρέπει νὰ ἐκκεῖται τοὺς ἑμὸς πρὸς τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ἐμβρόθειαν; Πρέπει νὰ τοὺς καταλείπω εἰς τὴν ἐλαφρότητα καὶ τὴν ἐπιπολαιότητα τῶν τυχαίων δημοσιευμάτων; Ἡ μήπως πρέπει νὰ λυπηθῶ τὴς δέκα δραχμῆς τῆς συνδρομῆς; Ἀλλὰ ταῦτα δημοσιεύματα εἶναι ὁ ἐπιούσιος ἕρκος τῆς πνευματικῆς ἀναπεύξεως. Τὴς φρεῖνεται νὰ δαπανῆσῃ διὰ τὸν ἐπιούσιον ἕρκον ἑαυτοῦ καὶ τῶν τέκνων του; Ἐπειτα αὐτὴ ἡ συνδρομὴ, τὴν ἵποίαν θὰ δώσω, δὲν πρόκειται νὰ ἐκλείθῃ εἰς τὰ θηλάκια ἀκόμων, καὶ νὰ πλουτισθῆται. Δι' αὐτῆς μου τῆς συνδρομῆς συντελεῖ εἰς τὴν συντήρησιν ἑνὸς Σύλλογου, γίνωμαι ἀρωγὸν του μέλος. Καὶ ἐάν ἐκ τῶν συλλεγομένων συνδρομῶν περισσεύσῃ τι, τοῦτο ἐξοδεύεται ὑπὲρ ἐδερρετικῶν σκοπῶν. Τὰ πολλὰ τῶν περισσευόντων ἐκ τῶν συνδρομῶν θὰ πᾶρξῃ ὁ Σύλλογος εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἱδρυθὲν ταμεῖον τοῦ «Αποστόλου Παύλου» πρὸς μόρφωσιν καὶ συντήρησιν ἐργάμων ἱερέων εἰς τοὺς γεωργικοὺς πληθυσμούς. Χθὲς ἀκόμη προσέφερε 1000 δραχμῆς ὡς πρῶτην δόσιν ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τούτου ὁ Σύλλογος καὶ ἤρξατο συντηρῶν ἱεροκήρυκα ἐν Ἀθήναις, ὑπὸς διδασκῆ εἰς ἓνα τῶν ναῶν κατὰ πᾶσαν κυριακήν. Ἀξίζει νὰ συντρέξῃ τις τοιαῦτα σωματεῖα καὶ χωρὶς νὰ λαμβάνῃ τίποτε παρ' αὐτῶν πολὺ περισσότερον τώρα, ἔτι λαμβάνει καὶ ἐν τούτων ὠφέλιμον περιοδικὸν κατὰ δεκαπενθήμερίαν, περιοδικόν, μὲ τὸ ὅποσον δὲν δύναται εὐκόλως νὰ συγκριθῆ ἄλλο τι, διότι ἀντιπροσώπευε ἓνα ὀλόκλη-

ρον Σύλλογον, διότι γράφεται ἀπὸ τόσους ἐπιστήμονας καὶ ἄνδρας φλεγόμενους ὑπὸ δικαίου ζήλου νὰ ἀφιερῶσωσι τὸν βίον των ὑπὲρ τῆς ἐξυπηρητήσεως τοιοῦτων ἐθνικῶν ἀρχῶν. Εἶνε λοιπὸν ἀνυπερβλήτον τὸ κῆρος τοιοῦτου δημοσιεύματος, καὶ ἔχει μέγα τὸ γόητρον, ὅταν τις συλλογίζεται ὅτι τὰς ἀρχάς τοιοῦτου δημοσιεύματος τὰς ἀσπάζεται καὶ ὁ μέλλων πρῶτος ὀρθόδοξος βασιλεὺς μας, ὁ ἐλληνοφίλητος Κωνσταντῖνος, ἔχων τὴν ἐπίτιμον τοῦ Σύλλογου προεδρείαν καὶ περὶ πολλοῦ ποιούμενος τὴν διὰ τοῦ περιοδικοῦ ἐπιτηγχανομένην μάχιστα εὐδόσῳν τοῦ σκοποῦ του. Λοιπὸν δὲν ἀξίζει νὰ ἴνῃ τις εἰς τοιοῦτον περιοδικὸν συνδρομητὴς; Δὲν ἀξίζει νὰ προτρέψῃ καὶ ἄλλους νὰ γίνωνται καὶ νὰ ἐνδιαφέρηται περὶ τῆς ἀξήσεως τῆς κυκλοφορίας αὐτοῦ ὡς περὶ ἰδίου καὶ ἐθνικοῦ κελοῦ καὶ ἀγαθοῦ;

Τοιαῦτα σκέψεις, πιστεύομεν, θὰ πείσωσι πάντας νὰ ἐργασθῶσι πάλιν ὑπὲρ τῆς «Αναπλάσεως», ἵνα μετ' ὀλίγον εὐρεθῶμεν εἰς τὴν εὐδραστον θέσιν νὰ ἀναγγεῖλωμεν εὐφρόσυνα τὰ ἀποτελέσματα.

K.

ΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΒΑΣΙΣΑΙΟΙ ΕΝ ΙΤΑΛΙΑ. ΖΗΤΟΥΣΙ ΒΟΗΘΕΙΑΝ

Οὐ ἐξ Ἀγκῶνος ὀμόδοξοι πρεσβεύουσαι ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἐν Βαδέσῃ τῆς Ἰταλίας τεσσαράκοντα οἰκογένειαι Ἀλβανῶν, πρότερον Οὐνῆται, ἐπεστράφησαν εἰς τὸ ὀρθόδοξον δόγμα. Ζητοῦσιν ἴδιον ἱερέα. Ἡ ἱερά Σύνοδος καὶ ἡ σεβ. κυβέρνησις παρακαλοῦνται νὰ φροντίσωσιν. Ἐχουσιν ἀνάγκην βοηθείας χρηματικῆς πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ κτιζομένου ναοῦ των. Πρὸς συλλογὴν ἐράνων συνέστη ἐπιτροπή, ἥς πρόεδρος εἶνε ὁ πρῶτος Πατρῶν κ. Νικαφόρος Καλογεργῆς, μέλη δὲ ὁ κ. Γεώργιος Λουφούτης καὶ λοιποί. Πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην παρακαλοῦνται νὰ κέρψωσι τὰς συνδροσάς των οἱ βουλούμενοι.

Α Α Η Θ Ε Ι Α Ι

Τὰ πνευματικὰ φαινόμενα ἀγαπᾶν, σκέπτεσθαι, θέλειν εἶνε οὐδὲν ἥττον πραγματικὰ ἢ τὰ φυσικὰ τρώγειν, πίνειν, κοιμᾶσθαι. Ἡ ψυ-

χὴ εἶνε ἡ αἰτία πάντων τῶν πνευματικῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ φαινομένων: ἰδεῶν, λέγων, σκέψεων, συλλογισμῶν, ἐνθυμήσεων, ἐννοιῶν, ἀποφάσεων κτλ. Γινώσκωμεν τὴν ἡμετέραν ψυχὴν καὶ τὸν βίον τῆς ψυχῆς βεβαιότερον ἢ τὸ ἡμέτερον σῶμα καὶ πᾶν τὸ πρὸς τοῦτο σχετικόν. A. Pellisier.

Τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα εἶνε ἡ βῆσις τῆς ἠθικῆς παιδαγωγίας, καὶ ἐπομένως τὸ θεμελίον καὶ τῆς ἀτομικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς εὐδαιμονίας. Λέων Μελλάς.

Ὁ Θεὸς δὲν εἶνε ἡ ἀρχὴ μόνον καὶ ὁ σφρὸς τῶν φυσικῶν φαινομένων διατάκτης, ἀλλὰ καὶ ὁ ποιητὴς ἐνταυτῶ τῶν δυνάμεων, ἐν αἷς γινώσκωμεν ἡμῶς αὐτοὺς καὶ ἀνεψοφόμεθα πρὸς αὐτόν. Εἶνε ὁ Πατήρ, ἡ Πρόνοια καὶ ὁ Κριτὴς ἐν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Joubert.

Τὸ μέγα θαῦμα τοῦ Χριστοῦ ἀναντιρρήτως εἶνε ἡ βασιλεία τῆς ἀγάπης. Μόνος αὐτός, καθ' ὅ Θεὸς παντοδύναμος, ἠδυνήθη νὰ ὑψώσῃ τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων μέχρι τοῦ ἀοράτου, μέχρι τῆς θυσίας τοῦ χρόνον μόνος αὐτός, καθιερώσας ταύτην τὴν θυσίαν, συνῆψε τὴν γῆν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ ἐν δεσμῷ ἱερῶ καὶ γλυκυτάτῳ. Νικολέων Βουσαπάρτης.

Ὁ ἀνθρώπος εἶνε φύσει θρησκευτικὸς ἔγεννηθη διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα ἔχει ἀνάγκην τοῦ πιστεύειν, ἔχει ἀνάγκην τοῦ ἀγαπᾶν τὸν Θεόν ἐν τῷ βῆθει τῆς ἡμετέρας ψυχῆς ὑπάρχει μυστικὸς τις πόθος, ὅστις τὸν ἀναζητεῖ. Bossuet.

Τὸ ἀληθές, τὸ καλόν, τὸ ἀγαθόν, τὸ δίκαιον, τὸ ὄσιον, ἀτινά εἰσιν αἱ ἀρχαὶ τῆς ἐπιστήμης, τῆς τέχνης, τῆς ἠθικῆς, τῆς νομοθεσίας, τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς θρησκείας, εἰσιν ὡς διάφοροι ὕψεις μιᾶς καὶ μόνης ιδέας, ἥτις πάσας ταύτας περιλαμβάνει, τῆς ιδέας τοῦ Θεοῦ. Μόνος ὁ Θεὸς εἶνε τὸ τέλημα, πέραν τοῦ ὁποῖου οὐδὲν ἔχομεν ἵνα ζητήσωμεν.

I. A. Αριστοκλής.

Ὅπουδήποτε ζητεῖται τὸ ἀληθές ἢ ποιεῖται τὸ καλόν ἢ πράττεται τὸ ἀγαθόν, ἐγείρεται ἡ ἐννοια τῆς πηγῆς παντὸς ἀληθοῦς καὶ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, ἡ ἐννοια τοῦ ἀπείρου, τοῦ

τελείου, τοῦ ὑπεριάτου ἕντος. Ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτεται διὰ πάσης νοήσεως ἀληθοῦς, διὰ παντὸς ἔργου καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, ἀλλ' ἀποκαλύπτεται καὶ δι' αὐτῆς τῆς φωνῆς τῆς συνειδήσεως, ὅτε παραβινομεν τὸν ἡθικὸν αὐτοῦ νόμον. Ὁ ἐντελὴς καὶ συστηματικῶς ἄθεος πρόπει νὰ ἦμε καὶ ἔλογος. Βράϊλας.

Α Ω Ρ Ε Α Γ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΟΥ "ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ,"

Ὁ μητροπολίτης Κιτίου Κύπρου κ. Χρύσανθος ἐπέμφε τῷ προέδρῳ τοῦ Συλλόγου κ. Α. Ρ. Παγκλιβῆ ὑπὲρ τοῦ πρὸς πεινηγρισμῶν τῶν γάμων τῶν Α. Α. Π. καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῶν ἰδρυομένου ταμείου τοῦ "Αποστόλου Παύλου" 30 ὁμολογίας τοῦ πατριωτικοῦ δανείου, ὃν τὰς μὲν 18 προσφέρει αὐτὸς οὗτος, τὰς δέκα δὲ κ. Γεώργ. Γ. Πιερίδης διευθυντῆς τῆς Ἀγγλοκυπριακῆς Τραπεζῆς καὶ τὰς ὑπολοίπους δύο δὲ κ. Ἀριστείδης Ἰακωβίδης ὑποδιευθυντῆς τῆς Ὀθωμανικῆς Τραπεζῆς.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Ὁ κ. Θεόδωρος Δομαλῆς ἐδωρήσατο εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Συλλόγου ἓν ἀντίτυπον τῆς μεταφράσεώς του ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ «Νάξος», ὁμιλίας ἀπαγγελθείσης ἐν τῷ ἐν Βερολίῳ ἐπιστημονικῷ συλλόγῳ ὑπὸ Ἐρνέστου Κουρτίου.

Γ Ν Ω Σ Τ Ο Π Ο Ι Η Σ Ε Ι Σ

Ἀντίτυπα τοῦ περιόπουδίστου συγγράμματος τοῦ κ. Σκαλτσούνη «Θρησκεία καὶ Ἐκκλησία» ἐνδίδονται ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς «Ἀναπλάσεως» καὶ τιμῶνται δραχ. πέντε (5) ἑκάστον. Πέμπονται δὲ πρὸς πάντα αἰτήσοντα ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐνδίδονται ἀντίτυπα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ρητορικῆς» τοῦ κ. Φιλίππου Π. Παπαδοπούλου, ὃν ἑκάστον τιμᾶται 5 φράγκα' ἀποστέλλονται δὲ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Προκειμένου νὰ τυπωθῶσι νέα ταινία διὰ τὴν ἐκάστοτε ἀποστολὴν τοῦ περιοδικοῦ παρακαλοῦνται οἱ ἐπιθυμοῦντες διόρθωσιν τῶν διευθύνσεων τῶν κ.κ. συνδρομητῶν ἢ ἀναγγέλωσι τοῦτο τῇ διευθύνσει δι' ἐπιστολῆς τῶν ἐδαναγγώστως καὶ ἐγκαιρῶς.

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. ἀνταποκριταὶ νὰ πέμψωσι κατάλογον τῶν ἔργων τοῦδε πληρωσέντων μελῶν μετὰ τῶν ἀριθμῶν τῶν διπλοτύπων.

Πᾶσι ἀποστολῇ χρημάτων πρὸς τὸν Σύλλογον γίνεται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ταμίαν αὐτοῦ κ. Ἀκριβὸν Ἀκριβοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ τῆς «Ἀναπλάσεως» οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν ἢ ἀναγγέλωσι τοῦτο εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς.

Τὰ ταχυδρομικὰ ἐξοδὰ εἰσιν εἰς βίβλος τοῦ Συλλόγου διὰ πάντων ἀποστολῆν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Γ. Σκαλ. Τροχίστην συμμορφούμεθα. — κ. Π. Πολ. Κέωνταν' ἐπιθυμία σας ἔξετελέσθη. — κ. Γ. Πολ. Μεξιδόνθριαν μετεγράψαμεν. — κ. Π. Μιχ. Τούλτσαν πρώτῳ ἡμῶν ἐγένετο δευτῇ, εἰςχαριστοῦμεν στείλατε νῦν διέβησαν γεωγραφία Κύπρου ὃν ἐλήφθη. — Αἰδ. Παπαλ. Μεξιδόνθριαν ἀνδρομα ἐλήφθησαν εἰςχαριστοῦμεν. Ὡς πρὸς ἡμῶν ὅτι δεῖ. — κ.κ. ἀδελ. Διπ. Κωνσταντινουπόλι' περὶ σωμάτων γραψαμεν, κατὰ τὰ λοιπὰ συμμορφούμεθα. — κ. Δ. Α. Σημ. Μιτωλῆσιν ζητηθέντα πέμπονται. — κ. Γ. Παπαζ. Βραϊλαν συμμορφούμεθα. — κ. Αἰδ. Διπ. Roulloff. ΔΟΝ' 80 φράγκα ἐλήφθησαν εἰςχαριστοῦμεν μετεγράψαμεν ἡμῶς, ὑποδέξατε κατέλληλον ἀντικαταστάτην. — κ. Εὐθ. Ἰωαν. Μεσολόγγιον συμμορφούμεθα. — κ. Γεω. Διπ. Κάλκην' σώματα ἐστεύλαμεν πλήρη, ἢ ἀρκεῖσαι τρεῖς ὅτι ἐγένετο παρὰ τὴν ταχυδρ. γραφεῖῳ συμμορφούμεθα. — Αἰδ. Ἰάκ. Κ. Κωνσταντινουπόλι' συνδρομῆν ἔχετε πληροῦσαι πρὸς τὰ τὰ 7 φράγκα ἢ Βιβλίον Σκ. ἀποστέλλεται δι' ἐπιβότου. — Κερῆν Σκ. Χ. Α. Αἰγίων χρήματα ἐλήφθησαν ζητηθέντα ἀποστέλλονται. — Παν. κ. Ἀνθ. καὶ Γεω. Κοδ. Ἀμισὸν Σαμψόντας ἐτεγράψαμεν. — κ.κ. Αἰδ. Κ. Ζάκωνθαν καὶ Ἐλευθ. Κοδ. Τρέκαλι' ἀνδρομα ἐλήφθησαν εἰςχαριστοῦμεν. — κ. Α. Κερ. Τούλτσαν. Ὁ λόγος σας λαμπρὸς, ἀλλὰ μικρὸς καὶ ἐπὶ θέματος πλειστάκις ἀναπτυχθέντος, διὰ τὴν αἰγλήν τῶν ἀνδρῶν. — κ. Α. Μπ. Παξὸς' συνδρομῆ ἐλήφθη' εἰςχαριστοῦμεν. — κ. Α. Σ. Π. Παξὸς' χρήματα ἐλήφθησαν' γραψαμεν.

Τόποις Α. Κολλαράκη καὶ Ν. Τριανταφύλλου

— Κάτωθεν τοῦ Διμαρχείου. —